

KÜPEŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

*Dosya:
Yağmur*

*otlar birden yeşeriyor erken baharda
bir tas su dilesem yağmur sağ olsun...*

Ömer Erdem

Başlarken

Bahar gelirken, selamsız sabahsız güneşlerden mahpus haykırışlar sızıyor gönlüme...

Kararsız damlalar uyumsuz göller oluşturuyor ruhumun serinliklerinde.

Hüzünlü misafirlikler vakit kaybettiriyor huzursuz benliğime.

Baharın gelişine sevinmeyi bekleyen pencere önü çiçekleri gibi,

hevesim kursağıma takılıyor,

nefesim kelimelerime...

“otlar birden yeşeriyor erken baharda bir tas su dilesem yağmur sağ olsun” derken Şair,

gökkubbenin şatafatlı gösterisi fakirliğimi vuruyor yüzüme...

Gel gönlüm gidelim mi seninle,

Güneşin, baharın ve leylakların huzurlu davetine?!

Vesselâm...

Seda Bayrak Durgut

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN YILMAZ
GÖZDE ARI

YAZARLAR
ESMA BEYZA ARSLAN
FATMA ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN BABALIK GÜMÜŞ

MİSAFİR YAZAR
DEMET AYDIN
MALİK ÇEKMEGİL
MEHMET REŞAT ASLAN

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
HANİFE ARTAR YALÇIN

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Yağmur yüklü bulutlar; ufku griye boyadığında eskilerin dudaklarından "Rahmet olsun, zahmet olmasın" duası dökülürdü. Toprağın kuraklığına ilaç gibi gelen yağmurun zahmete dönüşmemesi için sadece dua edip beklemezlerdi elbet. Arklar açılır, yeni filizlenmiş tohumlar akıp giden suya kapılmasın diye önüne setler çekilirdi. Sonunda damlalar bulutlardan taşıp toprakla buluştuğunda, rahmeti verene şükürler edilirdi.

İslamın nuru Mekke'den sonra Medine'yi de aydınlatmaya başlarken Peygamberimiz de (s.a.v.) topraklarını pek yakında yağacak yağmura hazırlayan çiftçiler gibi hazırlıklara başlamıştı. İnsanı doğru anlayıp doğru işleyen, sadece sözleriyle değil haliyle tavırla da imanını yaşayan öğreticiler göndermişti Yesrib'e. Onlar, yüz yılı aşkındır devam eden kardeş kavgasından ve zararlarından yorulmuş, her anlamda güçsüz düşmüş Medine'nin iki arap kabilesine, Evs ve Hazrec'e İslam'ı anlatmaya başladılar. Kardeşlik dediler, birlik beraberlik dediler, güven, huzur dediler. Kardeşine düşmanlık etmekten bıkanlar, özlem duydukları barışı kalplerine yerleştirecek ilahi sözleri dinlediler. Yağmaya hazır bulutlar gibi yavaş yavaş Mus'ab b. Umeyr'in etrafında toplananlardan biri de Hz. Sa'd. b. Ubade (r.a.) idi. Hazrec kabilesinin reislerindendi. Yahudilerden aldığı eğitimle kültürlü bir okur yazar, ailesinden gelen görgüsüyle zenginliğini cömertlikle taçlandırmış bir insandı. Kabile liderliğinin gerektirdiği vasıflara sahipti. Meseleleri iyi analiz eder, kendine güvenir, fikri neyse yalnız kalmaktan korkup çekinmeden açıkça anlatır, aklına yatmayan bir durum varsa anlamak için uğraşır sorular sorardı. Toplumda söylentiler yayarak, gizli pazarlıklar yaparak kendine taraftar bulmaya tenezzül etmezdi. Musab b. Umeyr'i dinledikçe Rabbine varacağı gönül kapısı açıldı, Müslüman oldu. Şehrinde hiç geri planda kalmayan Sa'd, Mekke'ye Peygamberimizi görmeye gitti. Bizzat ona anlattı putlardan vazgeçtiğini. O gün, dinini, peygamberini gerekirse canları pahasına koruyup kollayacaklarına dair Allah Rasulü'ne hem kendi adına hem de kabilesi adına söz verdi. Sa'd b. Ubade yağmur olup İslam toprağına yağmaya başlamıştı artık. Peygamberimiz Medine'ye hicret edene kadar halkını canla başla İslam'a teşvik etti.

Hicretten sonra; devlet olma, siyasi ve hukuki zemini olan bir islam toplumu oluşturma faaliyetlerinde hep Peygamberimizin yanında oldu. İstişarelerde fikri önemsendi. Muhalif olduğu durumlar görmezden gelinmeyip açıkça konuşuldu. Sorgusuz bir teslimiyet Sa'd'ın karakterine uymazdı. Hendek savaşında peygamberimiz; kuşatmayı hafifletmek için Mekkelilerin müttefikleri olan bir kabileye, kuşatmadan vazgeçmeleri halinde Medine'deki hasattan pay verebilecekleri teklifini sunmuştu. Sa'd, Őehir adına alınan bu kararı duyduğunda Resulullah'a bunun "Allah'ın emri mi yoksa kendi görüşü mü?" olduğunu sormuş sonra da düşmandan korkmadıklarını gerekirse İslam için canlarını vermeyi göze aldıklarını, Akabe'de verdikleri sözün arkasında olduklarını söyleyerek fikrini belirtmişti. Peygamberimiz Ensarın bu desteğinden vefasından çok duygulanmış onurlanmıştı.

Sa'd b. Ubade mücadeleden korkmazdı. Ama bunu ortalığı fitne fesada sokacak Şekilde de yapmazdı. Tarafları kışkırtmaz ve müminlerin ayrılığa düşmesine sebep olmamaya dikkat ederdi. Yine bir keresinde Peygamberimiz bir savaş sonrası bir kabileye müellefe-i kûlûb minvalinde ganimetten çokça pay vermişti. Bu durum Sa'd'ın reisi olduğu Hazrecliler arasında Őikayetlenmelere sebep oldu. Bunlardan haberdar olan Sa'd Peygamberimize mevcut sıkıntıyı anlattı. Allah Resulü; onların dünyalık beklentilerini küçümsemeden durumu izah ederek Hazreclilerin dünya malından kat kat değerli faziletlerinin olmasını, İslama samimiyetle sarılmalarını taltif etti, gönüllerini aldı. Eğer isterlerse ganimetlerden de diğerleri kadar pay alabileceklerini ifade etti. Böylece yönetimi altındakilerin hoşnutsuzluğunu tam da Ona yakışır bir üslupla giderdi. Peygamberimizin karşısındaki değer veren konuşmaları, Hazreclilerin ve Sa'd'ın gerçek kıymetlere sahip olduklarını hatırlamalarını sağlamış ve bir kez daha imanlarını perçinlemişti.

Hiz. Sa'd Peygamberimizin vefatından sonra Ensarı temsilen halife olması için gelen talepler doğrultusunda aday olmuştu ancak seçilemedi. Bu durumdan pek hoşnut olmasa da Hiz. Ebubekir ve Hiz. Ömer'in halifeliği döneminde İslam devletinin ilerlemesine zarar verecek herhangi bir harekette bulunmadı. Mü'minleri ayrılığa düşürmedi.

devamı ↓

Hz. Sa'd cömertliğiyle de adını övgü dolu sözlerle ve peygamberimizden aldığı dualarla siyer tarihine yazdırmıştır. Çok sayıda muhaciri evinde misafir etmiş, kendi düzenlerini kurana kadar rahat etmelerini sağlamıştı. Ashab-ı Suf'e'nin ihtiyaçlarını karşılayanların başında gelirdi. Annesi vefat ettiğinde onun ardından Peygamberin tavsiyesiyle herkesin yararlanacağı bir su kuyusu açtırdı. Bugün de pek çok coğrafyada yapılabilecek en güzel sadaka-i cariye-lerden birini müminlerin kulağına katmış oldu.

Hz. Sa'd cömertliğiyle, yeterli gücü ve etkisi varken bile toplumu birbirine düşürmeyen olgun siyasi davranışlarıyla İslam tarihinde silinmez izler bıraktı.

Göz kapaklarını araladığında gördükleri yabancı geldi: Bronz kulplu iki kapılı dolap, hemen yanında bir komodin. Solundan sağına doğru küçük açılarla döndü. Görüş mesafesinde; spot ışıkları, devamında karşı duvarda monte edilmiş bir tv, klima, bir tane daha bronz kulplu dolap ve koyu renkli perdeler. Odası olmadığına yemin edebilirdi, o halde ne işi vardı bu bilmediği yerde? Temkinli hareketlerle doğrulup oturdu. Alnındaki damlacıkları gömleğinin yenisiyle sildi. Bilinmezliklerden bir an önce sıyrılmak için hızla kalktı. Tam iki adım atmıştı ki solundaki girintide, kapıyı fark etti. Üzerindeki karınca alfabetiyle yazılmış talimatlara bakınca bulunduğu yerin bir otel odası olduğunu anladı. Kapıyı açıp koridoru kolaçan etti. Canlı namına hiçbir şey yoktu. Bir an asansörden gelen mekanik sesle irkildi. Işıklı numaratorde altı sayısını görmesiyle, kapının açılıp kat görevlisinin koridora girmesi birkaç saniyeyi geçmedi. Boşalan asansöre bu defa o bindi. Zemin katta, turkuaz- kahve tonlarının hâkim olduğu gösterişli lobide de kimsecikler yoktu. Bir kez daha alnındaki damlacıkları sildi. Arkasında görünmez bir el gideceği güzergâhı belirliyordu sanki. İtiraz etmiyordu bu mihmandarlığa hatta keyif bile aldığı söylenebilirdi. Yol onu nereye götürecekti bilmiyordu fakat zihninin ve yüreğinin derinliklerinde alışık olmadığı bir huzur hissediyordu. Sonraki hareketiyle tek tük arabanın olduğu karanlık caddeye çıktı. Gece olduğunu o âna kadar anlamamıştı. Yolun sol tarafına doğru gittikçe tatlı bir aydınlık belirmeye başladı. Işığın kolları gözbebeklerine kadar uzanıyordu. Ufukta geniş bir boşluğa açılan kapılar gördü. Uyandığından beri ne kadar çok kapıya denk gelmişti. Meraklanmaya başladı ama zerrekorku yoktu içinde. Yine içinden taşan bir ses “ Yol Gösterici’ne güven,” diyordu sık sık. Hiçbir binaya denk gelmediğini düşündüğü sırada, tepesinde güvercinlerin inip kalktığı, bulunduğu mevkiyi ışıtan sıralı üç yapı gördü. Bir süre hayranlıkla binaları ve mutlulukla uçuşan kuşları izledi. Göğüs boşluğuna dolan heyecan, onu en sondaki beyaz kubbeleri olan binaya itti. Yine bir kapının önünde durdu. Taş zemin üzerine altın varakla işlenmiş Arapça harfler dikkatini çekti. “ Gamame Mescidi”, okumasına okumuştum ama ne anlama geliyordu bu yaşadıkları. Başını dönmeye başladı, yeşil ışık geçen her dakika tesirini artırıyor. Şimşek çaktı , ardından kuvvetli bir gök gürültüsü.

Küçüklüğünden beri en korktuğu şeydi bu. Başını ellerinin arasına aldı, sırtını ışığa açılan büyük kapıya yasladı. Gözlerini kapadı. Bir an önce bitmesi için peşisıra dualar okudu.

Bir süre sonra sesler kesildi. Ellerini kulağından çekti. İnce ince yağan yağmurun cama çarpan tıkırtılarını işitince korkusundan sıyrılıp gözlerini araladı. Odasında, yatağının ortasında cenin gibi kıvrılır hâlde buldu kendini. Hava gelsin diye araladığı pencereden içeri yağmur damlaları giriyordu. Arkasındaki el onu son kez itti. Süratle evden çıkıp sokağa attı kendini. Yağmurun altında ıslanırken yaşadıklarını düşündü. Islandıkça gördüğü rüya anlam kazandı. Erteledikleri, uzak kaldıkları, sorumlulukları hatırına düştü. Sonra karşı evin çatısındaki güvercinler kanatlarıyla selamladılar. Anlamıştı, tövbe sularıyla yıkanmadan, yeşil ışığa giden kapıyı açamayacaktı.

• Öykülerinize ve eserlerinize yabancı okurlar için; kendinizden ve edebiyat geçmişinizden biraz bahsedebilir misiniz?

Yazar olmayı hiç hayal etmemiştim aslında. Ben hep iyi bir okur olmaya çalıştım. Okumayı seviyordum fakat malumunuz ortaokulda bir lise kazanmanız, lisede bir üniversite kazanmanız gerekiyor. Bu yüzden o dönemlerde test çözmekten başımı pek kaldıramamıştım. Üniversiteyi kazandıktan sonra tabir yerindeyse acısını çıkararak okumaya giriştim. Okumaktan aldığım keyfi İstanbul gibi bir şehri gezerken almıyordum.

Fakültenin 2. Sınıfında bir hocamızın keşfiyle öykü yazabildiğimi fark ettim. O günden sonra öykü üzerine okumalarda yoğunlaştım ve öyküler yazmaya başladım. İlk öyküm Dil ve Edebiyat Dergisinin Haziran 2014 tarihli 66. Sayısında yer almıştı. Devamında öykü yayımlamaya devam ettim. Sonrasında ise kitaplar geldi.

• Dolu dolu geçmiş bir edebiyat serüveniniz var ve yolculuğunuz hâlâ devam ediyor. Peki, ne zaman “ben yazmalıyım,” dediniz?

Bir defa, yazarak bir dünya kurmanın tadını aldınız mı bunu bırakamıyorsunuz. Meramınız neyse, onu kurduğunuz dünyalar aracılığı ile anlatmaya çalışıyorsunuz. Belki dünya ile dolaylı bir iletişim ama ben bu yolu seviyorum.

• Aynı zamanda bir eğitimcisiniz, okuduğunuz bölümün yazı hayatınıza katkısı oldu mu?

Eğitim fakültesinden mezun oldum ben. Fakültenin bir yazar olarak bana katkısı teknik olarak olmasa da beni keşfeden hocamla orada tanıştığım için bir hatıra olarak etkisi olduğunu söyleyebilirim.

• Her yazarın bir tarzı ve kaleminin rengi var. Siz, kendi yazarlığınızı resmetseniz nasıl bir tablo ortaya çıkardı? Ya da resim hâlâ şekilleniyor mu?

Ben yaptığı bir resmi bir daha yapmayan, her seferinde yeni arayışlara giren bir ressam olurdum sanırım. Her kıtapta farklı bir şeyler denemekten kendimi alamıyorum. Okuduklarım ve yazdıklarım beni bu yöne götürüyor.

devamı ↓

• Birçok tür varken neden öykü? Öykü sizin için ne ifade ediyor?

Öykünün sıklığı, fazlalık kabul etmezliği ve kısalığı ile tam da modern zamanların türü olduğunu düşünüyorum. Öyküyü bir okur olarak sevdiğim gibi, bir yazar olarak da anlatmak istediğimi en kestirme yoldan anlatma imkanı sağladığı ve geri dönüşleri çabucak toplama fırsatı sunduğu için de seviyorum.

• Çeşitli dergilerde metinleriniz yayınlandı ve halen bir dergi ekibinde çalışmaktasınız. Bu alanda çalışıp, gelişmek isteyenlere tavsiyeleriniz nelerdir?

Bir şeyler yazıyorsanız bunun görülmesini istiyorsunuzdur. Eğer bir şey size bazı metinler yazdırıyorsa onu yayımlamanın yollarını da arıyorsunuz bir şekilde. Bu kaynaktan fişkırın suyun bir şekilde yol bulması gibi bir durum. Tavsiyeler bir yere kadar fayda verir, önemli olan o isteği içinde duymak ve kendi yolunu kendin çizmektir.

• Beşir Ayvazoğlu gibi bir ustanın yanında uzun süre çalışmışsınız. Bu kıymetli isim dışında yazı hayatınızın şekillenmesine katkısı olan yazarlar var mı? Hangi yönlerini örnek aldınız?

Beşir hoca ile çalışma fırsatı bulmak benim için eşsiz bir deneyimdi. Onu bir yazar olarak takip ediyor ve titiz çalışma düzenini kendime örnek alıyordum. Bu düzene bizzat şahitlik etmek bana çok şey kattı. Ama öykücü olarak sevdiğim ve okuduğum hikayecilerden çok şey öğrendim. Bunların başında Ömer Seyfettin, Refik Halid ve Memduh Şevket Esendal gelir.

• Masa başı şart mı yoksa her yerde yazarım, diyenlerden misiniz?

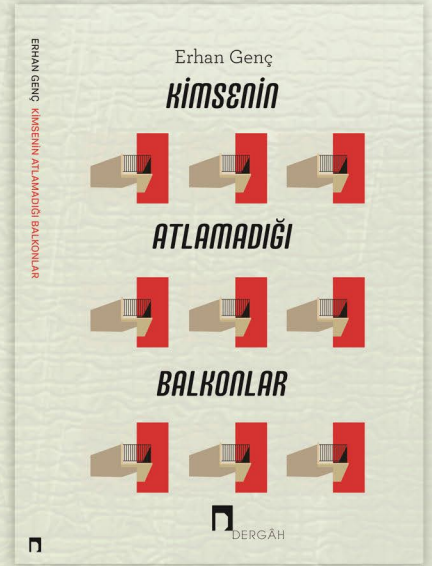
Benim için önemli olan mekan değil öyküyü zihnimde yazıp son noktayı koymaktır. Öykü zihnimde hazırsa bana sadece daktilo etmek kalır.

• Yazarların okudukları kitaplar genellikle merak edilir. Okuduğunuz son üç kitap hangileriydi?

John Fante'den Toza Sor, Selma Çevirici'den Postmodern Düşüncede Temsil Krizi, Atasoy Müftüoğlu'ndan Hakikat Bilincinin Kaybı.

• Hayattaki küpeşteniz ne ya da nelerdir?

İyi bir okur olmayı önemsiyorum.

Dua....

Rabbimizle sohbet etmenin, dertleşmenin en güzel hali. İç âleme yapılan yolculuk, sükûnete açılan kapı. “Duanız olmazsa ne öneminiz var” diyen Rabbimiz, bizi kendisiyle muhabbet etmeye, tahtı olan gönlümüzü kendisiyle doldurmaya çağırıyor. Buna icabet etmemek ne acı, ne kayıp değil mi?

Dua; yalvarmak, yakarmak, istemek ise isteyelim Rabbimizden kendisine kulluk edebilmeyi, hayrı, güzelliği. Duayla kapalı kapılar açılır, düğümler çözülür, kalpler yumuşar. Bu dünyanın keşmekeşinden bir nebze sıyrılıp secdenin en derin yerinde konuşalım Rahman-u Rahim ile. Bizi dinliyor, görüyor. Sadece kendisine samimi bir gönülle yönelmemizi istiyor.

Gönlümüzdeki yükün boşalmasıdır dua. İnsanın acziyetinin farkında olarak Rabbiyle hemhâl olup aslına rücu etmesidir. Bizi var eden asıl sahibimizle dertleşmektir. Her an her yerde onunla konuşarak iç huzuru sağlamaktır dua.

Rabbimiz bizi o kadar seviyor, düşünüyor ki “Dua” diye bir nimeti bahşetmiş. Çünkü insan sosyal ve konuşan bir varlık. Haliyle yaratıcısıyla da konuşmaya ihtiyaç duyar ve kendini güvende hisseder. İşte dua, bize kulluğumuzu hatırlatan, bizi koruyan bir zırhtır.

Öyle ki dua etmek gözyaşı gibi bir nimetle de şenlenince kibrin, riyanın yok olduğu huzura kavuşturan bir hale dönüşür. Rabbim bu lezzete bizleri de ulaştırırsın. Ettiğimiz dualar bu dünyada kabul olmasa bile Rabbim muhakkak farklı şekilde icabet edecektir. Belki isteğimiz aynen gerçekleşmese de bir başka şekilde başımıza gelebilecek bir şerri def etmeyle de duaya icabet etmiş olur Rabbimiz. İşte bu bakış açısıyla duaya sığınırız duanın gücünü görmüş olacağız.

Dua öyle bir güç ki özellikle bir başka mümin kardeşimize ettiğimizde kalpleri ısındıran, hasedi yok eden bir eylemdir. Duayla sevgi çoğalır, kalpler yakınlaşır, nefret yok olur. Her halimizde, şükürümüzde duamızın olması ne müthiştir. Velhasıl varlığımız duadır. Duamızla içimizdeki boşluktan kurtulup günahlarımızdan beri oluruz.

Gelin o zaman şu güzel duayla dilimiz, gönlümüz şenlesin:

Rabbim! Senden gelecek her hayra muhtacız. Sen affedici-sin, affı seversin, bizleri de affeyle. Sana layık bir kul olabilmek için bize yardım et. Hayırlı kul, evlat, eş olup ümetimiz için bir nebze de olsa güzel işler yapmayı bize nasip et. Günahlarımızı affet Allah'ım! Dile getiremediklerimiz var Rabbim, bazen yükümüz ağır gelir. Biliriz Habibi Zişan Muhammed Mustafa (SAV)'nın yükünün yanında bizimki hiçtir. Ama sen merhametlilerin en merhametlisisin. Bizlere de merhametinle muamele et. Kalan ömrümüzü geçen ömrümüzden hayırlı, bereketli, şen eyle gönül tahtının Çalab'ı Rahman-u Rahim...

Büyük tozlu bir yığın içinde ayıklamaya çalışıyorum sesimi. Sus işaretinden orduların ayak izleriyle zonkluyor hayalim. Bir bulabilsem tuttuğum gibi sürükleyeceğim peşimden. Yersiz inatlarının acısını çıkarırım, dişlerimi sık sık arttırırken pas kokulu harflerden. Şairin “gülünç, acemi, çocuksu” dediği yerden kımıldatırım kelimelerimi. Çatık kaşla başını omuzlarının arasına gömen bu suskunluğu onarmak acıtır gayretimi. Sonra yol edindiğim boşluğa dizilir anahtar delikleri. Minicik yerden bakanlar hakikate basarken ayak uçlarında yükselip yalanı, hırsı, hasedi ve alabildiğine kötülüğü görürler maskesiyle. Pek tabi bin kere aldanırlar görünene. Anlatmalı mı? Kapı aralandı ve gördüm, koca bir yalan var demeli mi? İçten içe karamsarlık mı sarıyor “bilemezsiniz” i anlatmanın damarlarını. Belki de çoktan rakamlı sayfalar sayılara dönmüş de basamak basamak bilinmemiş bu maraz. Ardından umutsuzluğu öfkeye dönmüş kelimelerin. Öyle de kalmamış teslimiyetin ardına saklanmış. O noktada kalem durmuş. Kelam biriktikçe irini artan bir çıban gibi sancımış. Kabir azabı böyle bir şey olsa gerek. Tüm gücünle bağırдыңın ama sesinin çıkmadığı rüyayı gerçekte günbegün yaşamak gibi. Katıla katıla susmak...

Büyümesine izin vermemeli bu illetin. Az da olsa akmalı. Merhem aramadan. İyileşme arzusunun gırtlığına aceleyle çökmeden... Gördüğünden zerre miktar da olsa mürekkebi zerk etmek.

Kötüyü işitmeye doymayan obez kulaklar hakikate olabildiğine iştahsız olsa da, yine de, her şeye rağmen, yeniden, bir kere daha, yürürlüğe girsin mürekkeple kağıdın meşki. Şifâ bulamasa da şahit olur belki.

Zaman bütün gizemini
Bir sandukada gizlemiş
Hüner
Sihirbazın ellerinde
Tavşanla güvercinle yormasın gözlerimizi
Sıyırsın perdenin arkasındaki gerçekleri

Göster hünerini
Etten sıyrılmış iskeletime
Şekil ver
Kafatasımda bir göz canlansın
Dilimde duyulmayan bir ses
Ellerim dağılan uzuvlarımı toplasın
Ufacık bir et parçası yarat
Dünyayı kaplasın
On iki kemikli kafeste saklansın

Göster hüneri
Sandukadan bir şey çıkart
Küflenmiş iskeletten bir insan yarat

Ay ışığı, vurduğu cama can veriyordu. Senelerdir, tek damla düşmeyen çöle dönmüş gözleri, çatlamış toprak misali susamıştı suya. Gecenin sessizliğini tek bölen cır cır böcekleri değildi. “Acaba ne türdür?” diye düşündüğü bir, belki iki tür kuşun eşsiz sesi de adeta koro oluşturmuştu. Vardı aslında bir ses daha. Senelerdir susturduğu, bastırdığı yüreğinin sesi.

O günü hatırladı yine. Gerçi hiç unutamıyordu ki! Evladını kundaklarcasına sardıkları kefen, beyaz renkten senelerce nefret etmesine sebep olmuştu. Sevemiyordu artık beyaz rengi. Günlerden salıyı, aylardan aralığı, mevsimlerden kışı ve hatta yapraklarını döküp olanca masumiyetiyle yağın kar tanelerini bağrında toplayan çıplak ağaçları da. Yemek doyusuya en son ne zaman yemişti hatırlamıyordu. İnsanın hep bir yanı eksik olur mu? Hayır, onun bir değil her yanı eksikti. Bir gün ansızın kendisini beklerken tabutunu kapının önünde bulduğu oğlu Mustafası, hayatından renkleri, günleri, ayları, mevsimleri ve tüm yanlarını alıp götürmüştü. Alışırın, unutursun diyenler yanılmıştı. Seneler geçmesine rağmen alışamıyor, unutamıyordu.

En kötüsü de tabutu gördüğü andan itibaren gözlerinden akan birer yaştan sonra, gözlerinin adeta suyu kesilmiş pınar gibi tek yaş akıtamamasıydı. Olmuyordu. Senelerdir yanıp köze dönen yüreği, bir damla suya hasret çöl gibi harlandıkça harlanıyordu. Ama ne olursa olsun ağlayamıyordu. Gözleri yaşıyor, doluyor ama bir türlü akamıyordu. Bu gece de gözleri semada yağmur bulutlarını görünce yüreğinin elleri duaya durdu yine: “ Ya Rabbim, Benim merhametli, güzel Allah’ım, semayı dolduran rahmetinin zerresi bile gözümü, gönlümü çağlayana döndürmeye yeter. Ne olur rahmetini bu emanetini aldığın kulundan da esirgeme. Beni evladımın yokluğu imtihanıyla sınıdığın bu renksiz, mevsimsiz dünyada, rahmetinin yokluğuyla da çaresiz bırakma.. Aminn.”

İnsan ağlamak için yalvarır mı? Senelerdir yalvarıyordu. Oğlu, giderken gözünden yaşları da götürmüştü. Çakan şimşek sesiyle irkildi bir anda daldığı düşüncelerden. Kulakları artık kalbinden geçenlere biraz ara vermiş, geceye eşlik eden kuş ve böcek seslerine dikkat kesilmişti. Aynı anda cama vuran iri yağmur damlaları birbiri ardınca yol yapıyordu pencerede. Bir anda yüreği kuşlar gibi pır pır uçmaya, burnunun direği sızlamaya başladı. Gözleri doldu yine. Tam “Dolsa ne olacak ki akamadıktan sonra,” dediği esnada gözünden yaşlar boşandı. Öyle garip bir duygu hissetti ki! Nasıl tarif edebilirdi bilemiyordu. Senelerdir gözünden akamayan yaşlar adeta bir anda hücum etmişti gözlerine. Ellerini yüzüne kapatmış vaziyette dakikalarca ağladı. Yüreği soğumuyordu bir türlü. Bu; ağlayamayan gözlerinin yaşla buluşma sevinciyle evladını sanki şimdi kaybetmiş gibi duyduğu hüznün karışımı bir duygu serencamının birleşimiydi. Gönlü hicranla yanıp kavrulurken dili, Rabbin rahmet nişanesi yaşla buluşan gözünün şükrünü eda ediyordu. Yağmur arzı bereketlendirirken, yaşlar hara dönen kalbinin ateşine bir nebze su taşıyordu.

Ne kadar süre böylece ağladı bilmiyordu. Sanki dursa bir daha yine ağlayamayacakmış korkusu taşıyordu. Bir aralık durdu ve düşündü. Bugün günlerden arefeydi. Yarınsa bayram... Oğlunun olmadığı ilk bayram geldi aklına ve gözleri yine çağlayana dönüştü. Gönlü tekrar ağlayabilmenin rahmetini yaşıyorken “Bayram, rahmetiyle geldi,” diye düşündü. Yaşlarını sildiği gözleri bir aralık yine yağmur damlalarının vurduğu cama ilişti.

Derin bir huzur hissetti. Çok ferahlamıştı. Dilinden dökülen dualara en son Koca Şair, Üstad Necip Fazıl'ın dizeleri eklendi:

“Yaradan rahmetini kahrından üstün saydı,
Ne olurdu halimiz gözyaşı olmasaydı?”

Adı yetim, soyadı öksüz.
Zulümden kaçmış, yaşı ancak dokuz.

Ya Rab! Çocuk yaşta bu ne büyük keder,
Hangi mevsimde kaldı koşup oynayacağı günler.

Hani saklambaç, köşe kapmaca, körebe;
Heyhat! Kimisi ana karnından beri göçebe!

Bir avuç yüreği bu acıya nasıl dayansın,
Size bunu edenin evleri ekinleri yansın!

Sonra kararsın gökyüzü üstlerinde;
Ay da çıkmasın, karanlık gecelerinde.

Erken başlamış onun için bu dünya ızdırabı.
Dedikleri gibi mazlumun ne Acemi olur, ne de Arabı.

Ablasıyla beraber kalmış bir başına,
Zalim, hiç bakmamış onların yaşına.

Senin değil asıl onların yaptığı utanç verici.
Kaldır başını çocuk, bu dünyada herkes mülteci!

Gözleri yeşil, bakışları kap kara.
Bahar gelsin yüzüne, haydi ağla!

Gözlerimi kapattım. Dünü, yarını düşünmeden sadece, günümü hatta anımı yaşamamın verdiği mutluluğu bütün hücrelerime kadar işledim. Uzaklara dalıp sessizliğin içinde o sesin verdiği huzuru hiçbir yerde bulamayışımın belki de... Düşlerimin limanı; özlemim, yorgunluğumu alan hayaller silsilesi... Kimsenin yargılayamadığı, masumca, arzularımı dilediğim gibi düşünebildiğim en güzel an.

Yalnızlık acı verici ama onunla farkına bile varamadığım, özellikle yalnız kalmak istediğim iç huzur... Herkes, kaçışıp sığınmak için yer aradığında, ben hem bedenime hem de ruhuma şifayı; çıkardığı en güzel melodide, tane tane her bir tarafa dağılan zerresinde, bedenimi ruhumla buluşturan kokusunda buldum. Dünyaları verseler geri döndüremeyeceğim tek şey olan o "ân"da, bütün meşguliyetlerimi elimden alsalar, bir aralık dursa zaman, işte orda bir kalakalsam ve bitap dünya telaşıyla yorulmuş gönlümün bamtelinden avaz avaz bağırarak o eşsiz melodiyi işitsem! Kim bilir ne benzersiz güfteler fısıldar ruhuma... Fısıldar da çağları aşar, ummanlardan taşar, arşa uzar, ruhumun yamalı fistanını onaran o eşsiz ilaç.

Hiçbir canlı ayırt edilmeksizin bahşedilmiş en güzel nimet, hayallerimin rahmet kapılarının aralandığı tam da o anda duaya dönüşüp bana hediye olarak geri dönen o güzellik yağmuru...

*Cama vuran serin damlalar, gökyüzünden kopup
gelen kabul olmuş dualar değil midir?*

Hanife ARTAR YALÇIN

*Yağmur temizliği ve kokusu diye bir şey var. Yavaş
yavaş yağarken önce sokaklar temizlenir sonra yağmu-
ru izleyenin dertleri, sonrası o muhteşem kokuyla hü-
zünlü bir huzur.*

Zeliha SERT

*ANNE! dediğinde ışıldıyorsa gözlerinin içi
merhamet yağıyor olmalı
çocuk yüreklerden...*

Seda BAYRAK DURGUT

“Bir tel kopar, âhenk
ebediyyen kesilir.”

Yahya Kemal

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA